

ærede Medlem faa meget hvælede ved. — Det var dog ikke for at tale derom, jeg bad om Ordet. Jeg skal nu ikke — faa meget mindre efter den Stemmning, der synes at bestaae i Hinget i Dag efter den vældige Bevægelse fra de foregaaende Dage — komme vidtløftig ind paa den foreliggende Sags Enkeltheder; men jeg kan dog paa Grund af dens Vigtighed ikke Andet end gjøre den til Gjenstand for et Par almindelige Bemærkninger. Det gaar mig som de andre ærede Medlemmer, der i Dag have havt Ordet, at jeg med stor Tilfredshed har set det foreliggende Lovforslag komme frem. Det staar i glædelig Modsetning til adskillige andre Forslag, der ere fremlagte fra den Side, hvortil den ærede Forslagsstiller hører. Heller ikke jeg kan se Andet, end at der her virkelig er vist i alt Fald en vis Moderation, er gjort nogle Skridt til at vise Maadehold, som muligen kunne varsle om et praktisk Resultat af denne Sag. Det tror jeg, at kunne sige ikke blot paa egne, men ogsaa paa Andres Begne, at vi med største Svær og Nedebonhed ville arbejde paa denne Sags Fremme, hvis det virkelig er den ærede Forslagsstilleres Alvor at ville række Haanden til vor Bestræbelse for at faae Noget igjennem her, om hvilket vi kunne haabe, at det ogsaa vil blive ført ud i det virkelige Liv (Udførelse af S. A. Hansen). Det ærede Medlem fra Svendborg synes at komme i et vist behageligt Humør, ved at jeg taler om, at der er en Sag, som muligen kunde føres igjennem; jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem ønsker, at ikke nogen Sag maa under den nuværende Regjering og de nuværende Forhold komme igjennem her i Hinget. Jeg har imidlertid det Haab, at der her i Salen er et stort Antal Medlemmer, som ville gjøre Deres til, at vi i det Mindste kunne faae en betydningsfuld Reform igjennem. Det er ganske vist særegent, at det private Initiativ er blevet benyttet her, og det er mig ikke ubekjendt, at Mange — Folk, som tilbøds staa mig nær —, deri se en alvorlig Indvending mod at søge at fremme dette Forslag og navnlig mod at føre det igjennem, saaledes som det er forelagt. Jeg for mit Vedkommende kan dog ikke se Andet, end at, om det end i Formen er noget Usædvanligt og Ciendommeligt, at der igjennem det private Initiativ fremkommer et saa vigtigt og betydningsfuldt Skattelovforslag, saa sker her dog i Virkeligheden slet ikke noget saa Forfækkeligt eller Mærkeligt. Det, som den ærede Forslagsstiller har gjort, er i Virkeligheden kun — hvad han ogsaa selv har yttret — at fortsætte Behandlingen af Regjeringens Forslag, som vi nu det ene Aar efter det andet have havt for her i Salen, og som jeg er overbevist om ogsaa i alt Fald i sine væsentligere Punkter maa nærme sig til den Opfattelse, der deles af den nuværende høitagtede Finansminister. Det er ogsaa, som tilstrækkelig fremhævet, en Forsættelse, der allerede her ved sit første Skridt i Salen slaar af paa de

Forbringere, der sidste Gang bleve stillede, da Sagen var for her. Og saa meget mere Grund er der til at tage en Sag som denne frem ved Hjælp af det private Initiativ, som den høitærede Finansminister ganske vist her er noget eiendommelig stillet — stillet overfor visse Banfælgigheder, som ikke ere tilstede for os Medlemmer af Hinget ved Fremtagelsen af Forslaget. Den ærede Finansminister har nemlig bestemte Opfattelser at kæmpe imod, Opfattelser, som kunde synes at gjøre det vanskeligt for ham at bringe Enighed tilstede mellem Folkethinget og Landstinget. Men er det Tilfældet, saa forekommer det mig, at det næsten maatte være behageligt for ham, at denne Sag i alt Fald formelt optages af det private Initiativ. Skal den gennemføres, maa det jo ganske vist væsentlig være ved hans gode Medvirkning. Overfor alle de Grunde, der anføres for ikke at tage Toldloven for nu, er der en, som oftere er fremfat med en vis Styrke navnlig i Landstinget, og som det forbausede mig i høi Grad, at ogsaa den høitagtede Finansminister har kunnet nævne, den Sætning nemlig, at man burde vente indtil 1876, da de store Afdrag paa vor Gjæld høre op. Jeg kan ikke negte, at blandt de almindelige Sætninger, jeg havde nær sagt Talemaader, der faae en vis Kurs ved at gjentages tidt og hyppig, saa at man umærkelig kommer til at tro paa dem, staar den Sætning for mig som en af de forunderligste, og det er mig ufatteligt, at noget Medlem, endfinge nogen Minister, for Alvor kan fæste Opmærksomheden derpaa. Hvad i al Verden er det for en Forandring, der sker i 1876; hvilken Indflydelse har det, at man ophører med nogle Afdrag paa Statsgjælden? At skaffe rede Penge har jo aldrig havt nogen Banfælgighed for os; vi have jo Reserveholdningen og Reservefonden. Vil man spørge, hvilken Indflydelse det vil have paa vor virkelige Status, at disse Afdrag ophøre i 1876, saa vil det ikke have den allerfjerneste Betydning. Thi det, der afdrages, regne vi jo dog altid med, ikke som Udgift, men som det, det virkelig er, en Forøgelse af Formuen. Jeg skal ikke tale om, at der til disse Afbetalinger ikke er henlagt særlige Skatter, idet Afbetalingen væsentlig foregaar ved Reservefonden; der vil, og det er ganske vist paa en vis Maade det Afgjørende, ikke i 1876 som Følge af Ophøret af disse Afbetalinger ske nogen Forandring i Landets Skattevæsen, hverken i vore Indtægter eller i de Udgifter, der bidrage til at forringe vor Status. — Medens jeg saaledes med den fuldeste Tilfredsstillelse har set den ærede Forslagsstiller, især da han hører til den Side, hvortil han hører, indbringe dette Forslag, kan jeg ikke negte, at jeg tror, det er nødvendigt, naar man skal kunne føre Sagen igjennem, at gaa noget videre, end det ærede Medlem vil. Det ærede Medlem fra Veile (Th. Nielsen) veed jo meget godt, at neppe Noget her i Salen er mere ivrig